

Només el cel pot jutjar-me

Joan Ferrer Miserol

Mentre anava llegint dins el tren, vaig dormir-me i el llibre me va caure a terra. Un home que anava assegut davant meu el me recollí, i quan el vaig veure me semblà estar veient el viu retrat del meu pare, l'únic home que havia estimat, que havia pogut estimar. Li vaig dir que m'excusàs que l'estàs mirant tan fixament, però estava altament sorpresa per la seva semblança amb el meu pare. Va fer-me riure, perquè me digué que en canvi jo no li recordava gens ni mica a la seva mare. Casualment, jo, amb la meua mare i la meua germana Ruth, anàvem al mateix lloc que Richard, a Nou Mèxic a la casa del nostre misser comú. Ell, cercant inspiració per al seu proper llibre i nosaltres per escampar les cendres del meu pare per aquesta terra que tant havia estimat.

Aquell mateix vespre, mentre sopàvem, malgrat el meu compromís amb Russell, vaig adonar-me que ja mai podria separar-me de Richard. Aquella nit vaig anar a escampar les cendres i vaig veure com Richard, de lluny, observava com ho feia; vaig sentir que aquell home del qual tirava les cendres renaixia a través de Richard, amb l'avantatge que ara, a més, aquest amor podria consumir-se. Quan vaig tornar a la casa li vaig dir que l'havia vist com me mirava mentre escampava les cendres i li vaig afegir que havia fet una promesa amb el meu pare, que el que morís després, escamparia les cendres del que se n'havia anat en aquell lloc que tots dos teníem per sagrat. Però li vaig recalcar que fent això havia après que les persones que un estima no moren mai.

Pensava que la manera de conèixer-nos, anant al mateix lloc, i mentre jo llegia precisament el seu darrer llibre, havia estat increïble. I vaig concloure que les vivències úniques de la vida, aquestes que te duen a un estadi diferent a l'habitual, neixen precisament en circumstàncies inversemblants; i, en canvi, les que sorgeixen en els moments més quotidians, generalment no van més enllà de la pura rutina. Per això me vaig convèncer que aquell home tan semblant al meu pare era l'home de la meua vida, el que devia aglapir sense cap mirament. Per això, quan el meu promès Russell va venir per intentar retenir-me, per molt que m'implorà que tornàs amb ell, sols ho vaig sentir com una amenaça, i davant ell mateix vaig demanar-li a Richard si volia casar-se amb mi; afegint-hi que mai no el deixaria escapar.

Després de casats, anàrem a viure a una cabanya que ell tenia per poder-hi escriure amb tranquil·litat, i allà vengué també el seu germà paralític, Danny. Molt aviat vaig començar a sentir-me'n gelosa, per la manca d'intimitat que ens donava i perquè les atencions de Richard cap a ell eren superiors a les que el meu instint de possessió podia tolerar. Però, quan vengueren a la casa la meua mare i la meua germana Ruth, tot se precipità, perquè a la manca d'intimitat i a les atencions de Richard cap a Danny s'hi afegiren les galanteries d'ell cap a Ruth. Per això, quan un dia vaig anar amb la barca pel llac amb Danny, el vaig incitar perquè nedàs, i en el moment que vaig veure que no podria sortir per la fredor de les aigües, vaig deixar que s'ofegués. M'alliberava d'una trava cap a

la meua unió amb Richard. No podia fer altra cosa perquè sentia traït el meu amor cap a l'encarnació del meu pare.

Un dia, parlant amb Ruth sobre el meu temor de perdre a Richard, ella me va suggerir que el que havia de fer era dar-li un fill, i això m'ajudaria a retenir-lo. La vaig creure; però el simple fet d'estar embarassada, l'únic que apareixia pel meu cap era turmentar-me pensant amb les atencions que Richard dedicaria al fill, i això me posà encara més gelosa. Fins a tal punt que no podia evitar pensar en el fet que aquell infant no podia venir al món. Un vespre, mentre tots dormien, vaig decidir tirar-me escales avall per alliberar-me d'aquell impediment cap el meu amor. Vaig aconseguir-ho, i en un principi vaig sentir-me alliberada; però un dia arribà a casa el seu darrer llibre, i vaig veure que estava dedicat a Ruth. El llibre que havia escrit estant amb mi. Això sobrepasà tots els límits que podia suportar i vaig decidir acusar-lo d'aquest fet, sortint a la conversa que per ell jo havia deixat morir a Danny. Me digué que me deixava i no me quedà altra alternativa que el suïcidi, aprofitant per donar la culpa a Ruth i a Richard. D'aquesta manera m'alliberaria d'aquest món que tant me feia sofrir, i a la vegada els feria pagar a ells dos la seva.

Els personatges de ficció tenim manca de moltes coses de les que gaudeixen els personatges reals, però tenim un gran avantatge: poder començar de bell nou la nostra història. Quan torn a viure la meua, veig que no vaig aconseguir ni un sol èxit, la meua vida va ésser un fracàs; fins i tot el final, més que una alliberació, com jo pretenia, va ésser la continuació del meu turment. L'únic que vaig aconseguir va ésser que passàs el que volia evitar, ja que ells foren alliberats de la meua mort i sols Richard va ésser condemnat a dos anys com a encobridor del meu crim del seu germà; i després, quan sortí, va ésser feliç amb Ruth. Però malgrat el meu fracàs, he de confessar que me sent molt orgullosa que la meua història hagi servit per fer una obra mestra de la cinematografia. I vull deixar ben clar que sols el cel pot jutjar-me. De cap manera deix que ho faci el món, perquè jo en som filla, en tot el que he fet de bo i de dolent. ■